

Legenda margaretei

Scris de Cristina Vușcan

Vineri, 21 Septembrie 2012 07:48 - Ultima actualizare Sâmbătă, 29 Septembrie 2012 16:51

Frumoasă fată era Margareta! Înnaltă, subțire, cu părul ca spicul și ochii mari și limpezi ca seninul zilelor de vară. Și pe cât de frumoasă, pe-atât de cuminte și blândă și ascultătoare era Margareta. Tot satul o-ndrăgea și nu era flăcău în sat să n-o joace la horă în zilele de sărbătoare.

Cât era vara de lungă și taică-său era pe câmp la coasă, Margareta mergea la el cu de-ale gurii. Era mai mare dragul s-o vezi trecând așa, în rochia ei albă, cu pălăria galbenă de pai pe cap, ducând pe braț coșul cu merinde. În drum, se abătea întotdeauna prin Poiana Florilor să umple urciorul la izvor cu apă proaspătă și rece pentru taică-său.

Și uite-așa, și-n ziua aceea s-a oprit Margareta la izvorul din poiană. Și era iarba din poiana aceea, verde și mătăsoasă, smălțată cu flori de toate culorile și de toate miresmele, mângâiată de aripi diafane de fluturi, că a cuprins-o pe Margareta un dor nebun să culeagă flori... A pus coșul jos și a început să adune, să adune, și să tot adune... O ameteală dulce cu aromă de polen îi învăluia încet tâmplele și îi încețoșa ochii...

- Cine ești, fată frumoasă și de ce-mi tulburi poiana? auzi Margareta o voce mândră și clară ce făcea aerul din jur să vibreze.

Dar cine să fi vorbit? A... Uite că se apropie o femeie cu părul bălai, ochi mânioși și mantie lungă, brodată cu flori.

- Nu știi cine sunt eu?

Margareta tăcea, neîndrăznind s-o privească în ochi.

- Eu sunt Zâna Florilor... florile sunt fiicele mele, pe care tu le-ai rupt și ucis fără milă... Seva aceea care picură din tulpinile lor pe mâinile tale, e sângele lor și al meu...

Margareta ar fi vrut să-i spună ceva, să-i ceară s-o ierte, dar gâtul îi era strâns ca într-o gheară nevăzută... Nu spuse nimic.

- Nici măcar nu-ți pare rău pentru ce-ai făcut!? Dar am să te pedepsesc! Și am să te pedepsesc aducând asupra-ți chiar blestemul ce leagă pe fiicele mele de la începutul veacurilor. Te voi blestema să fii floare! Să fii delicată și firavă, slabă în fața furtunilor și a vântului, mereu dorită și mereu frântă pentru frumusețea ta! Da, vei fi frumoasă; da, vei fi admirată; da, vei fi dorită, dar în veacul-vecilor vei fi nefericită și efemeră! Te blestem să fii margaretă!

Margareta simți atunci cum se ridică din pământ o răceală cumplită și îi învăluie trupul ca un giulgiu înghețat; fiori de gheață îi înțepeneau picioarele în pământ, răsfirându-le în rădăcini lungi și subțiri; trupul i se mlădia și i se subția într-o tulpină delicată aplecată de vânt; mâinile i se scurtară; rochia-i albă sfâșiată de vânt se prefăcu într-o corolă strălucitoare de petale albe înconjurând un bănuț auriu - amintirea ștearsă a frumosului ei căpșor blond.

Și de-atunci, n-a mai auzit nimeni de Margareta, frumoasa fată pierdută pe când ducea tatălui ei merinde la câmp. Sătenii care au căutat-o peste tot, n-au dat decât de coșul cu merinde și urciorul răsturnat în poiană lângă izvor și de-o mulțime de flori risipite în jur...